

DOBOZI ESZTER

*Három éger**A Merlint, a Vejnemőjnt szőlítő Tornai Józsefnek ajánlom*

*mint akiket kicsontoztak
félnótás, részeg hentesek
egy bűnös nagy tornak reggelére
még élve lefejtették róluk a húst
ahogy ' az idő fejt le
majd énünk elevenjét
úgy állnak itt
míg körül minden
zöld özönben
úgy állnak, mint
időtlen negatívokon
a megdermedt mozdulat
röntgenfelvételeken
a csontig átvilágított
ahogy földereng
világnagy képernyőkön a beteg
roncsolt szerveivel
úgy állnak ők
mint csont-bőr-soványan
fogyok az appellplatzon
kiket – mielőtt leléptek –
őreik otffeledtek
lágerudvarra odafagyva
egy befejezhetetlen háború robotosai
a megszámláltatások
végtelen óráiból
úgy állnak ők
mint lefülelt dezertőr
a kivégzőosztag előtt
hogy' történhetett?
naponta? percenként száradt le egy-egy levél?
beszűkültek az áramló nedvek
finom járatai?
fokként? egyszerre?
a mindenre elszánt
amikor azt mondja, elég?
s lehetek görcseik, mint a megvonásosoknak?
halálhörgéseik?
látta valaki ezt a haláltusát
vagy észrevétlen érte őket el a vég?
hogy itt álljanak
mint mives szobor
itt maradtak ők
megfejthetetlen korok hieroglifáinak
mementónak
az örök felejtés ellen
itt vesztegeljenek
mint megkövesült jajkiáltás
„Mert elhagyatnak akkor mindenek.”*

kérni-kérni-kérni

*hogyan szólhatnék Hozzád,
Te, Szólíthatatlan,
így-úgy mégis beszélek én,
ily s oly fabrikált nevekben
vélem elérni Orcád
ám dicséretedre szánt perceimben
rest vagyok én az áhítatra
mert szólásra kimért
és szűkre szabott az én időm
nem maradt erőm nekem
a Te magasztalásodra
mert csak kérni-kérni-kérni
sürget a kifogyhatatlan sóvárgás
hogy segítsd, oltalmazd
tartsd meg és emeld ki
fájdalmaikból a fájókat
a megszorítottak fejére
hozz vigasztalást
és tápláld kicsit a szűkölködőket
mert annyi a baj és annyi a bajba jutott
hogy megszámolni se volna mód
ki mindenekért vagyok színed elé járuló
hogy elősoroljam Ábeltől Zsuzsannáig
a megkínzottak, elveszettek
árvák és elfeledettek seregletét
hét nap, hét éjjel egybeszakítva is kevés
a magam keserve pedig
amúgy is ráadás volna minderre csak
ha lenne perc ezért
akkor se nyílna föl már a szám
s ha van, a Te könyörületed
a sokasággal talán
engem is magával sodor
így kérlek ódon fohászkodással
ne hagyd el a Terád szorulókat
ne veszejtsd el az elveszendőt
és hallgass meg engem őhelyettük*